
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 4/4(28), 102-108

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- dynie do udziału dziekanów w posiedzeniach plenarnych Naczelnej Rady Adwokackiej. Celem zapoznania NRA z trudnościami i osiągnięciami w pracy rad adwokackich oraz w celu przeprowadzenia kontroli wyników tej pracy wydaje się konieczne wizytowanie, w czasie kadencji Naczelnej Rady Adwokackiej, wszystkich 17 rad adwokackich.
3. Uchwalenie nowego regulaminu urzędowania rad adwokackich i regulaminu pracy NRA.
 - 4) Ocena działalności Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA. W niedługim czasie minie pierwszy rok działalności tego Funduszu, okres dostatecznie długi, aby przeprowadzić analizę działalności i zadecydować o wprowadzeniu ewentualnych poprawek do regulaminu Funduszu. Naczelna Rada Adwokacka, uchwalając w dniu 17.I.1959 r. obowiązujący obecnie regulamin, przyjęła zarazem szereg dezyderatów do rozważenia po rocznym, próbnym okresie działalności. Pracę tę trzeba obecnie wykonać.

*

Wyżej wyliczone zadania Naczelnej Rady Adwokackiej nie są oczywiście katalogiem zupełnym. Jest to jedynie spis najbardziej aktualnych spraw, zbiór zagadnień do przedyskutowania, który będzie uzupełniany w miarę wysuwania się nowych problemów i zadań.

Sądzić należy, że NRA powoła specjalne komisje bądź też zleci Wydziałowi Wykonawczemu dokładne przedyskutowanie i rozważenie poszczególnych problemów i projektów, często spornych i budzących zastrzeżenia. Po takim dokładnym opracowaniu, a nieraz zasięgnięciu opinii wszystkich rad adwokackich, sprawy powinny być ponownie przedstawione na plenarnym posiedzeniu NRA celem powzięcia ostatecznych decyzji i uchwał.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. PRAWO WGLĄDU PROKURATORA GENERALNEGO DO AKT DOCHODZEŃ DYSCYPLINARNYCH PROWADZONYCH PRZEZ RZECZNIKA DYSCYPLINARNEGO DOTYCZY WSZYSTKICH AKT TYCH DOCHODZEŃ.

PRAWO WGLĄDU PROKURATORA WOJEWÓDZKIEGO DOTYCZY TYLKO AKT TAKIEJ SPRAWY, W KTÓREJ ZASTRZEGL ON SOBIE ZAWIADOMIENIE GO PRZEZ RZECZNIKA DYSCYPLINARNEGO O WYNIKACH DOCHODZENIA DYSCYPLINARNEGO.

TRYB „POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO” NIE JEST PRZEWIDZIANY PRZEZ OBOWIĄZUJĄCE PRZEPISY.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 lutego 1960 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w O. z dnia 9 lipca 1959 r. i pisma Rady Adwokackiej w B. z dnia 31 sierpnia 1959 r. w sprawie udzielania do wglądu akt dyscyplinarnych,

postanowił:

wyjaśnić w trybie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ustroju adwokatury, co następuje:

1. Prokurator Generalny PRL lub osoba przez niego upoważniona ma prawo wglądu do wszystkich akt dochodzeń dyscyplinarnych prowadzonych przez rzecznika dyscyplinarnego;
2. prokurator wojewódzki ma prawo wglądu tylko do akt takiej sprawy, w której zastrzegł sobie zawiadomienie go przez rzecznika dyscyplinarnego o wynikach dochodzeń dyscyplinarnych.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 9.VII.1959 r. Rada Adwokacka w O. zwróciła się do Naczelnej Rady Adwokackiej z prośbą o wyjaśnienie, czy zgodnie z § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.III.1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134) Prokurator Generalny PRL ma prawo wglądu tylko do tych akt dyscyplinarnych, w których prokurator zastrzegł sobie zawiadomienie go o wynikach prowadzonego przez rzecznika dochodzenia, czy też przysługuje mu prawo wglądu do wszystkich akt, w których toczy się dochodzenie dyscyplinarne, czy wreszcie nawet do tych akt, w których toczy się tylko postępowanie wyjaśniające.

Rada Adwokacka w B. pismem z dnia 31.VIII.1959 r. zawiadomiła, że dnia 18.VIII.1959 r. przybyli do rzecznika dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w B. dwaj wiceprokuratorzy wojewódzcy i oświadczając, że są wyznaczeni do spraw dyscyplinarnych z ramienia prokuratora wojewódzkiego, prosili o udzielenie im do wglądu wszystkich akt dyscyplinarnych.

Rada Adwokacka w B. wysuwa wątpliwości, czy prokurator wojewódzki upoważniony jest do tego rodzaju badań wszystkich akt dyscyplinarnych, i z tego względu zwraca się do Naczelnej Rady Adwokackiej o wskazówki.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Minister Sprawiedliwości sprawuje zwierzchni nadzór nad działalnością adwokatury i może polecić radzie adwokackiej wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatowi lub aplikantowi adwokackiemu (art. 5 i 88 u.o u.a.).

Na podstawie tych ustawowych uprawnień Minister Sprawiedliwości ma zawsze prawo wglądu do wszystkich akt rad adwokackich łącznie z aktami dyscyplinarnymi, co zresztą wyraźnie zostało stwierdzone w § 4 ust. 2 cyt. wyżej rozporządzenia z dnia 11.III.1959 r., w myśl którego Ministrowi Sprawiedliwości oraz osobom przez niego w tym celu delegowanym przysługuje prawo wglądu do akt dyscyplinarnych oraz prawo obecności na rozprawach dyscyplinarnych.

Natomiast jeśli chodzi o uprawnienia Prokuratora Generalnego w zakresie spraw dyscyplinarnych adwokatów, to o uprawnieniach tych mowa jest tylko w § 12 zdanie trzecie powołanego rozporządzenia.

Przepis § 12 stanowi, że prokurator wojewódzki może w każdej sprawie zastrzec sobie zawiadomienie go o wynikach dochodzenia prowadzonego przez rzecz-

nika oraz stawiać w toku dochodzeń wiążące wnioski o przeprowadzenie poszczególnych dowodów i „w tym celu” Prokuratorowi Generalnemu lub osobom przez niego upoważnionym przysługuje prawo wglądu do akt dyscyplinarnych.

Przepis powyższy zamieszczony jest w rozdziale III rozporządzenia z dnia 11.III.1959 r., zatytułowanym „Dochodzenie dyscyplinarne”.

Z powyższego wynika, że uprawnienia Prokuratora Generalnego odnoszą się tylko do dochodzeń dyscyplinarnych, a więc do spraw prowadzonych przez rzecznika dyscyplinarnego rady adwokackiej, natomiast nie rozciągają się na inne stadia postępowania dyscyplinarnego, w szczególności na tę część postępowania dyscyplinarnego, która odbywa się w komisjach dyscyplinarnych. Zresztą zauważyć należy, że komisje dyscyplinarne są odrębnymi od rad adwokackich organami adwokatury, rada adwokacka więc łącznie z Naczelną Radą Adwokacką nie może ingerować w czynności wojewódzkich komisji dyscyplinarnych i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Takie uprawnienie Naczelnej Rady Adwokackiej nie jest także przewidziane w art. 32 ust. 1 prawa o ustroju adwokatury, który precyzuje zakres działania Naczelnej Rady Adwokackiej.

Dopóki toczy się dochodzenie u rzecznika dyscyplinarnego, Prokurator Generalny lub osoba przez niego upoważniona ma w myśl § 12 rozporządzenia z dnia 11.III.1959 r. prawo wglądu do wszystkich akt dyscyplinarnych, a to w tym celu, aby zrealizować uprawnienia prokuratora wojewódzkiego wynikające z brzmienia dwóch poprzednich zdań § 12. Innymi słowy, Prokuratorowi Generalnemu przysługuje powyższe prawo „w tym celu”, by umożliwić prokuratorowi wojewódzkiemu zastrzeżenie sobie zawiadomienia o wynikach dochodzeń dyscyplinarnych i stawiania wniosków dowodowych.

Pogląd przeciwny nie mógłby wyjaśnić, co oznaczają słowa „w tym celu”, a ponadto nie mógłby udzielić odpowiedzi na pytanie, skąd w poszczególnych wypadkach prokurator wojewódzki może powziąć wiadomość o zawisłej sprawie dyscyplinarnej, jeżeli tylko sprawa ta nie zawiera znamion przestępstwa ściganego z urzędu, w którym to jedynie wypadku rzecznik dyscyplinarny ma obowiązek zawiadomić prokuratora o wszczęciu dochodzenia dyscyplinarnego (§ 11 ust. 3 rozporządzenia).

Z powyższego wynika, że jeśli Prokurator Generalny upoważni prokuratora wojewódzkiego czy też inną osobę do dokonania wglądu do akt dochodzeń prowadzonych przez rzecznika dyscyplinarnego, to upoważnienie to należy rozumieć w ten sposób, że przysługuje mu ogólne prawo wglądu do tychże akt.

Natomiast prokurator wojewódzki, jeżeli upoważnienia takiego nie przedstawi, ma prawo wglądu do akt tylko w takiej sprawie, w której zastrzegł sobie zawiadomienie go o wynikach dochodzenia prowadzonego przez rzecznika dyscyplinarnego.

Rozważyć jeszcze należy, czy Prokurator Generalny — niezależnie od przepisu § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.III.1959 r. — nie może mieć prawa wglądu do akt dyscyplinarnych rzecznika dyscyplinarnego na mocy art. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20.VII.1950 r. o Prokuraturze PRL (Dz. U. Nr 38, poz. 346). W myśl tego przepisu Prokurator Generalny PRL sprawuje nadzór nad ściśłym przestrzeganiem przepisów prawa przez wszystkie organa i czuwa nad zgodnością czynności tychże organów z przepisami prawa.

Wykonanie tych czynności może Prokurator Generalny zlecić podległym sobie organom.

Z przepisów tych wynika, że Prokurator Generalny może kontrolować czynności rzecznika dyscyplinarnego jako organu rady adwokackiej w tych wypadkach, w których istnieje prawdopodobieństwo niedochowania obowiązku ścisłego przestrzegania prawa. W wypadku jednak takiej sytuacji Prokurator Generalny nie może sam wydawać zarządzeń (abstrahując oczywiście od kwestii związanych z przestrzeganiem karnym), lecz może zwrócić się o to do Ministra Sprawiedliwości, który — jak już wyżej powiedziano — sprawuje zwierzchni nadzór nad działalnością adwokatury i jej organów.

W tym więc zakresie ustawa o ustroju adwokatury ma charakter *lex specialis* w stosunku do zasady ogólnej wyrażonej w ustawie o Prokuraturze PRL.

Dlatego też kompetencje w stosunku do dochodzeń dyscyplinarnych prowadzonych przez rzecznika dyscyplinarnego (które są w zasadzie tajne) zostały określone przepisem specjalnym, tj. przepisem § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.III.1959 r., wydanym na podstawie delegacji ustawowej (art. 8 pkt 4 u.o u.a.).

Wreszcie co się tyczy „postępowania wyjaśniającego”, o co zapytuje Rada Adwokacka w O., to takiego trybu postępowania nie zna ani ustawa o ustroju adwokatury, ani rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.III.1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów.

2. ADWOKAT OBOWIĄZANY JEST DO ZACHOWANIA W TAJEMNICY WYJAŚNIEŃ UDZIELONYCH MU W ZWIĄZKU ZE SPRAWĄ, KTÓRĄ PROWADZI, PRZEZ OSOBY TRZECIE I MA PRAWO ODMÓWIĆ UJAWNIEŃ ICH NAZWISK, JEŻELI TO ZOSTAŁO WOBEC NIEGO ZASTRZEŻONE.

DOKONANIE WPŁATY PRZEZ ADWOKATA-CZŁONKA ZESPOŁU ADWOKACKIEGO SUMY, WRĘCZONEJ MU NA TEN CEL, BEZPOŚREDNIO DO KASY SĄDOWEJ, BANKU LUB KASY SKARBOWEJ NIE STANOWI SAMO PRZEZ SIĘ UCHYBIENIA OBOWIĄZKOM CZŁONKA ZESPOŁU.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 lutego 1960 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Inspektoratu Kontrolno-Rewizyjnego przy Prezydium Woj. Rady Narodowej w A z dnia 21 stycznia 1960 r. w sprawie adw. X,

postanowił:

1. wyjaśnić, że stosownie do art. 53 ustawy o ustroju adwokatury adwokat obowiązany jest do zachowania w tajemnicy udzielonych mu w danej sprawie przez osoby trzecie wyjaśnień, a nawet nazwisk tych osób, jeżeli ujawnienie ich zostało wobec niego zastrzeżone;
2. wyjaśnić, że wpłata przez adwokata będącego członkiem zespołu powierzonych mu sum bezpośrednio do kasy sądowej, banku lub kasy skarbo-

- wej sama przez się nie stanowi uchybienia obowiązkom członka zespołu;
3. odpis niniejszej uchwały przesłać Inspektoratowi Kontrolno-Rewizyjnemu przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w A.

Uzasadnienie

Inspektorat Kontrolno-Rewizyjny przy Prezydium Woj. Rady Narodowej w A pismem z dnia 21 stycznia 1960 r. zwrócił się do Naczelnej Rady Adwokackiej z prośbą o zajęcie stanowiska w następującej sprawie:

W toku postępowania wyjaśniającego zmierzającego do ujawnienia dochodów adwokata X, członka Zespołu Adwokackiego Nr 6 w A, stwierdzono, że adwokat X wpłacił do NBP na konto Sądu Wojewódzkiego w A 170 000 zł tytułem kaucji na rzecz swego klienta, cudzoziemca dewizowego. Zapytany o źródło pochodzenia tych pieniędzy, adwokat X oświadczył, że otrzymał je od osób trzecich, nazwisk ich jednak podać nie może ze względu na obowiązującą go tajemnicę zawodową.

W związku z tym Inspektorat zwrócił się do dziekana Rady Adwokackiej w A z zapytaniem, czy stanowisko adw. X znajduje oparcie w obowiązujących przepisach o ustroju adwokatury, nadto zaś — czy kwota przeznaczona na kaucję powinna być przed jej wpłaceniem do NBP zapisana na przychód w księdze kasowej Zespołu.

W odpowiedzi swej dziekan Rady Adwokackiej w A zawiadomił Inspektorat, że według art. 53 ustawy o ustr. adw. adwokat obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się z tytułu wykonywania zawodu adwokackiego, nie ulega zaś wątpliwości, że dane personalne osób, które złożyły kaucję gwarancyjną w związku ze zmianą środka zapobiegawczego względem podejrzanego czy oskarżonego, są tymi okolicznościami, o których wspomina powyższy przepis i które są objęte tajemnicą zawodową. Co do kwestii, czy kwota zł 170 000 powinna być wpłacona do kasy Zespołu, to w odpowiedzi swej dziekan Rady Adwokackiej podaje, że wprawdzie w zasadzie nie ma przeszkód do zapisania na przychód opłat na kaucję gwarancyjną w księgach Zespołu, w danym jednak wypadku byłoby to połączone z trudnościami, a nawet uniemożliwione z powodu niemożności oznaczenia osoby wpłacającej do Zespołu pieniądze, która nie chciała, aby jej nazwisko było ujawnione, nie była zaś ona klientem Zespołu. Okoliczności te, zdaniem dziekana Rady, mogły usprawiedliwić wpłatę kaucji wprost do NBP z pominięciem Zespołu.

Po rozważeniu poruszonych w piśmie Inspektoratu zagadnień Wydział Wykonawczy stwierdza:

Przewidziany w art. 53 ustawy o ustr. adw. obowiązek zachowania przez adwokata w tajemnicy wszystkiego, o czym dowiedział się z tytułu wykonywania zawodu adwokackiego, jest obowiązkiem bezwzględny, który ciąży na adwokacie pod sankcją odpowiedzialności karnej z art. 254 k.k. i odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie obowiązku zawodowego (art. 87 ust. 1 ustawy o ustr. adw.).

W myśl uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 21.XI.1958 r. („Palestra” nr 2—3, s. 121) „do zachowania tajemnicy zawodowej obowiązany jest adwokat we wszelkich okolicznościach również wobec władz państwowych”. Skoro obowiązek zachowania tajemnicy obejmuje wszystko, o czym adwokat dowiedział się z tytułu wykonywania zawodu adwokackiego, to obowiązek ten obejmuje nie

tylko oświadczenia i wypowiedzi klienta, ale również oświadczenia i wypowiedzi innych osób zgłaszających się do adwokata w sprawie danego klienta. Obowiązek ten obejmuje również nazwiska osób zgłaszających się do adwokata w danej sprawie, jeżeli osoby te zastrzegły sobie nieujawnienie ich nazwisk, podając je bowiem z zastrzeżeniem, że adwokat ich nie ujawni, czyniły to w zaufaniu do adwokata jako osoby zaufania publicznego, zobowiązanego ustawowo do dochowania powierzonej mu tajemnicy.

W związku z tym należy uznać, że odmowa podania nazwisk danych osób przez adwokata X znajdowała uzasadnienie w przepisie art. 53 ustawy o u.a.

Co do obowiązku uprzedniej wpłaty do kasy zespołu pieniędzy przeznaczonych na kaucję w sprawie karnej, to jakkolwiek jest rzeczą pożądaną, żeby wszystkie sumy o specjalnym przeznaczeniu były uprzednio wpłacane do kasy zespołu, należy jednak stwierdzić, że w pewnych okolicznościach może to być praktycznie niewykonalne (np. gdy bezpośrednia wpłata do kasy sądowej lub skarbowej wymaga pośpiechu ze względu na upływający termin wpłaty). W związku z tym bezpośrednia wpłata kaucji do banku z pominięciem kasy zespołu nie może być sama przez się traktowana — bez rozważenia towarzyszących jej okoliczności — jako uchyczenie członka zespołu swoim obowiązkom.

3. DOPUSZCZALNOŚĆ USUNIĘCIA PRZEZ SĄD OD UDZIAŁU W ROZPRAWIE OBROŃCY LUB PEŁNOMOCNIKA STRONY, KTÓRY MIMO UPOMNIENIA PRZEZ PRZEWODNICZĄCEGO ZACHOWUJE SIĘ NADAL W SPOSÓB ZAKŁÓCAJĄCY PORZĄDEK ROZPRAWY LUB UBLIŻAJĄCY POWADZE SĄDU (ART. 271 i 272 K.P.K.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 12 lutego 1960 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w C z dnia 10 listopada 1959 r. w przedmiocie wyjaśnienia, czy pod rządem przepisów art. 271 i 272 k.p.k. dopuszczalne jest wydanie przez sąd postanowienia o usunięciu obrońcy lub pełnomocnika strony od udziału w sprawie,

postanowił:

udzielić Radzie Adwokackiej w C następującej odpowiedzi:

Przepis art. 271 k.p.k. daje sądowi prawo usunięcia od udziału w sprawie obrońcy lub pełnomocnika strony, który mimo upomnienia przez przewodniczącego zachowuje się nadal w sposób zakłócający porządek rozprawy lub ubliżający powadze sądu. Wynika to z wyraźnego brzmienia powołanego przepisu ustawy.

Pewną wątpliwość, czy ustawodawcy nie chodziło w tych wypadkach o usunięcie obrońcy lub pełnomocnika strony tylko od udziału w rozprawie, w toku której obrońca lub pełnomocnik strony zachowaniem swoim zakłócił porządek rozprawy lub ubliżył powadze sądu, wyjaśnia przepis art. 272 k.p.k., według

którego przewodniczący rozprawy na żądanie oskarżonego oraz wtedy, gdy obro-
na jest niezbędna, ma obowiązek wyznaczenia oskarżonemu nowego obrońcy
oraz przerwania lub odroczenia rozprawy, jeżeli wyznaczony obrońca nie może
objąć niezwłocznie obrony. Z przepisu tego wynika, że obrońca usunięty przez
sąd nie może brać udziału w rozprawie prowadzonej w terminie późniejszym.

**4. ART. 40 UST. 1 PKT 5 U.O. U.A., DOTYCZĄCY WPISU NA LISTĘ ADWOKA-
TÓW PO ODBYCIU APLIKACJI SĄDOWEJ, NIE MOŻE BYĆ STOSOWANY,
GDYŻ DOTYCHCZAS NIE WSZEDŁ W ŻYCIE.**

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 12 lu-
tego 1960 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma
Rady Adwokackiej w D z dnia 28 grudnia 1959 r. w przedmiocie wyjaśnienia,
czy osoba pozostająca na liście aplikantów adwokackich, która ma za sobą
3-letnią aplikację sądową zakończoną złożonym egzaminem sędziowskim, odby-
wa na podstawie ustawy o ustroju adwokatury w jej obecnym brzmieniu 2-let-
nią, czy też 3-letnią aplikację adwokacką,

postanowił:

udzielić Radzie Adwokackiej w D następującej odpowiedzi:

Art. 40 ust. 1 pkt 5 u.o. u.a. w jej obecnym brzmieniu, przewidujący jako je-
den z warunków wpisu na listę adwokatów 2-letnią aplikację adwokacką za-
kończoną egzaminem adwokackim, a poprzedzoną aplikacją sądową i złożeniem
egzaminu sędziowskiego — jak to wynika z art. 105 ust. 1 tejże ustawy — nie
wszedł dotychczas w życie, a zatem stosowany być nie może.

W myśl wyraźnego brzmienia art. 105 ust. 2 u.o. u.a. aplikanci adwokaccy
wpisani na listę aplikantów przed określoną przez Ministra Sprawiedliwości da-
tą wejścia w życie art. 40 ust. 1 pkt 5 u.o. u.a., a więc, wobec nieokreślenia do-
tychczas tej daty, aplikanci adwokaccy, którzy w chwili obecnej na liście apli-
kantów figurują — „odbywają aplikację na zasadach obowiązujących do dnia
wejścia w życie” obecnie obowiązującej ustawy o ustroju adwokatury.

Przepisy obowiązujące przed wejściem w życie obecnie obowiązującej ustawy
o ustr. adw., właściwe, jak wynika z powyższego, dla oceny rozważanego zagad-
nienia, przewidywały 3-letnią aplikację adwokacką i nie dopuszczały możliwości
skrócenia tej aplikacji do 2 lat w wypadku, gdy aplikant miał za sobą aplika-
cję sądową zakończoną egzaminem sędziowskim (por. uchwałę Wydz. Wyk. NRA
z 24.X.1958 r.).

Z tych zasad należało dać odpowiedź wyłuszczoną na wstępie.